

Roser Amills Bibiloni

«Conversar i narrar,
literalment, ens curen»

Pregó de les Festes de Sant Honorat

ALGAIDA, 2019

Col·lecció Binària · Pregons · PRE-SH-2020-0031-0261

© del text: Roser Amills Bibiloni, 2020

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2021

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Roser Amills Bibiloni

«Conversar i narrar,
literalment, ens curen»

Pregó de les Festes de Sant Honorat

ALGAIDA, 2019

AJUNTAMENT D'ALGAIDA

Col·lecció Binària · Pregons

PRE-SH-2020-0031-0261

Imatges de la lectura del Pregó de les Festes de Sant Honorat que va tenir lloc dissabte dia 11 de gener de 2020 a l'auditori del casal Pere Capellà d'Algaida. Fou presentada per Maria Antònia Mulet Vich, batlessa d'Algaida i l'acte fou retransmès en directe per Titoieta Ràdio.

«Conversar i narrar, literalment, ens curen»

CONVERSAR I NARRAR, literalment, ens curen. I no només de manera individual, sinó també com a societat, conformant el nostre patrimoni emocional: la memòria.

Aquest és el tema general que va triar Roser Amills per un pregó que havia preparat amb molta cura i que finalment, fruit de l'emoció, no va llegir sinó que el va pronunciar de viva veu. Aquí tenim el contingut complet.

Gràcies, batlessa, regidora i algaidins i algaidines per ser com sou i per haver-me fet venir, per a jo és un regal incomparable i un gran honor.

Això era i no era... un sant honrat, Sant Honorat, el patró d'hivern d'Algaida, que va ser un bisbe que entre altres miracles va fer el d'afavorir escriptors i savis i pensadors. I, ben important: ho feia sense distincions d'ideologia o classe social, això m'agrada molt.

Així que no passaré gens de pena de demanar-li que m'ajudi a contar-vos el que vos he vengut a contar per animar-vos a tots i a totes a participar en aquestes festes enguany amb un tema al cap, veiam si vos agrada: la memòria.

Idò he triat xerrar-vos de memòria perquè la memòria és patrimoni, que és el tema triat de les festes d'enguany, i sobretot és passat convertit en futur. Tot allò que ens ha passat a cadascú, allò que recordam que hem viscut i hem sentit, és la nostra memòria.

I és molt valuosa. I encara és més rellevant tenir ben clar que marca la nostra responsabilitat cap al futur d'una manera molt intensa: emocional, socialment i políticament.

Els records que sapiguem entendre i conservar, convertits en memòria, són la garantia que aprenem i no tornaran a produir-se les mateixes equivocacions, o serà més difícil. Recordar per tornar a entendre el passat i veure com podem millorar, fer entre tots que la memòria individual i col·lectiva serveixin per a augmentar la llibertat i el benestar de les persones, del nostre entorn.

Ho he considerat sempre la meva missió. Em va dir un familiar el següent consell: «No xerris de tu, no queda bé».

I és cert. Però no he vingut a Algaida a fer aquest pregó, sinó per explicar un punt de vista i que el podeu valorar més enllà de «quedar bé» o no «quedar bé».

No és fàcil, ni còmode, això de la memòria; costa, no sempre ens agrada xerrar del passat, o de certes parts del passat. Però basta per animar-nos tenir clar que no voler recordar, o permetre que no ens deixin recordar i tinguin altres la nostra veu, és una por feixuga que ens debilita en el camí cap al futur.

Amb aquesta paraula màgica que vos deia, la memòria, m'he proposat no només no avorrir-vos gens, sinó també honorar el padrinet Miquel i Catalina, al cel sien, i a tota la família', amb tota l'honradesa i amor que mereixen.

Per entendre el que vos diré, per ventura fa falta abans explicar que els escriptors col·leccionam històries dins dues capsos, una la guardam dins el cap, l'altra dins el coret.

La del cap, que pareix la principal per escriure, la vaig començar a omplir a la Biblioteca d'Algaida.

Hi tenc una història secreta i molt íntima, amb aquella biblioteca que no era molt gran, que llavors estava a la primera planta de la Casa de la Vila, vora cals padrins, i que va ser el meu univers ideal d'ençà que tenc ús de raó, la meva primera universitat.

Vivia a cals padrins, entre dos temples: l'església i la biblioteca. Anava a la biblioteca a cercar llibres que em feien espessar les ganades de llegir i, si no record malament, només obrien els dissabtes de matí i podia agafar tres o quatre llibres cada setmana.

Un per un en vaig arribar a llegir molts, no estic exagerant, aquella biblioteca no l'oblidaré mai.

Les biblioteques són arxius de memòria i ajuden molt els nins i nines a estimar els llibres i a estimar-se a ells mateixos, en podeu estar ben segurs, et fan sentir part d'un club ben especial, si no existissin el món seria pitjor.

Va bé recordar la seva relació amb la llibertat i el progrés, les primeres biblioteques públiques tal com les coneixem avui varen arribar amb la Revolució Francesa: llibertat, igualtat i fraternitat.

Com vos deia, quan vaig començar a anar a la biblioteca era una ninenta que no aixecava dos pams d'enterra, però ja triava llibres que no eren per a nins petits, que no duïen dibuixos, aquells eren els que més m'interessaven: Italo Calvino, Stevenson, *Nofre la diosa de Egipto*, en Verne i *El raig verd* i *El far de la fi del món* i *La volta al món en 80 dies...*

També en Tintín i les seves aventures de periodista, n'Astèrix i n'Obèlix que eren més o manco de l'època de Sant Honorat, i un bon esplet de novel·les de tot el món.

I comentava aquelles lectures amb el padrí, que havia duit el cine d'Algaida i havia volgut ser escriptor. De fet, va enviar guions de cine a una productora d'Estats Units —quan va morir vaig trobar una carta de resposta dins un dels seus llibres, fins llavors no havia dit mai res— i havia estat periodista.

També ens agradava jugar a escacs i era una bona cosa que no em deixava guanyar, vaig aprendre moltes coses amb ell.

El padrí i la padrina varen estar contents quan l'any 1995 *Es Saig* va fer memòria com fa sempre del de fa tants anys i va publicar que en Miquel Bibiloni Sastre, amb el seu cosí de Can Fullana Miquel Bibiloni Martorell, se varen quedar el cine com empresaris l'any 1950. Aquell cine d'Algaida havia estat fundat l'any 1932 i inaugurat amb un discurs de Pere Capellà que defensava que aquell espai havia de ser per a tothom, sense distincions d'idea ni classes socials, em torna a agradar molt això, i era un important punt de trobada i centre cultural dels algaidins.

Tornam a l'any 1950, quan el propietari, don Gabriel Oliver va decidir anar-se'n d'Algaida i va vendre la seva part als dos cosins de Can Fullana, en Miquel Bibiloni Martorell i en Miquel Bibiloni Sastre, que agafaren la gestió del local com a empresaris; aviat quedà tot sol en Bibiloni Sastre, ja que el seu cosí es decantà més pel seu cafè de Plaça.

La gestió del cine amb el meu padrí fou semblant a com havia estat sempre, amb la incorporació de sessions entre setmana, els dijous generalment, a més dels dissabtes i diumenges.

I també hi estrenaven obres de teatre, arriscant-se molt, no sempre li sortien els comptes, però no defallia.

Era un somiador. I un romàntic.

Li vaig dedicar una novel·la on el feia conèixer n'Errol Flynn, l'actor de Hollywood que va passar per aquella època deu anys a Mallorca. És una història poc coneguda, la dels actors que en els anys 1950 varen considerar que Mallorca era millor i tot que Mònaco o París: també varen estar per aquí n'Ava Gardner, na Rita Hayworth, en Robert Graves...

Sabíeu que n'Ava estava cansada que només la valorassin pel seu cos i que volia ser escriptora? Per això va visitar en Robert Graves, amic de n'Errol. I en Robert Graves, en lloc d'ensenyar-li a escriure, només la va saber admirar i li va escriure un llibre, *La deessa blanca*.

Tornam a com i perquè el meu padrí Miquel va agafar el cine l'any 1950: idò perquè es va enamorar.

La mare va mossegar mocadors i el va amenaçar de desheretar-lo quan el meu padrí li va dir que es casaria amb na Catalina Pou Barceló, pagesa de Can Menut i guapa com n'Ava Garner.

Per què aquell casament no li agradava a la repadrina? No ho deien, no se'n xerrava, i ho vaig haver d'investigar: la família de requetepadrins de la meva padrina Catalina havien hagut de fugir amb un carro de Felanitx perquè els havien cremat la casa. Per xuetes.

I com bé sabeu, allò era considerat una taca segons la memòria del poble tal com es feia la memòria en aquell temps: no es xerrava i així es feia mal i més mal.

Res d'igualtat, llibertat i fraternitat, amb els xuetes... Avui ho dic ben orgullosa que ho som, forma part de la meva memòria, de qui som avui dia i perquè m'importen tant la igualtat, la llibertat i la fraternitat.

I dir-ho, fer memòria sense por, és la manera de desactivar el valor d'aquesta etiqueta tan trista que forma part de la història dels mallorquins i, malauradament, s'assembla a qualsevol de les persecucions que hi ha hagut al llarg de la història i que encara hi ha avui dia per motius totalment en contra dels drets humans i la democràcia.

I bé que es varen casar i va ser desheretat —debades, perquè era fill únic— i va ser una bona cosa, per aquest motiu des de ben jove el padrí Miquel era tan lluitador, allò que avui dia es diria un emprenedor.

Idò en Miquel va agafar el cine i més tard les assegurances de Mare Nostrum, i les quinieles, i arreglava papers al seu despatx i tot el que fes falta per donar benestar i dignitat a la dona i als quatre fills que va tenir amb na Catalina.

L'amor havia vençut, com a les pel·lícules de Hollywood.

L'aventura de la sala de cine va durar vuit anys. En aquella època era normal fer un programa de mà de totes les pel·lícules i Es Saig l'any 1995 en reproduí un del mes d'abril de 1958 on «Miquel Bibiloni Sastre, al despedirse como empresario del Teatro Principal de Algaida tiene el gusto de anunciar dos extraordinarios e inigualables programas de cine que dejarán perenne y grato recuerdo». Les pel·lícules eren *Coraza Negra* i *Quo Vadis* —«la mejor película de todos los tiempos».

Sí, el cine va aguantar 8 anys i finalment el padrí Miquel va haver de vendre per un motiu també ben de pel·lícula: el seu cosí havia posat una televisió al bar de plaça —una de les primeres d'aquella època— que li feia la competència. Llavors el padrí va obrir una botiga de peces de recanvis de ràdio, que el temps la botiga va ser de roba i perfums a granel i les sabates Gorila, aquelles de sola de goma que no es gastaven mai, i pantalons vaquers i botons i cremalleres i quinieles i alguns llibres, com el de receptes de cuina de madò Coloma Abrinas Vidal *Cocina selecta mallorquina*, best-seller de l'època que alguns recordareu.

Fins aquí ja vos he fet memòria dels padrins, però encara n'hi ha més.

L'any 1978 ma mare va tornar a Algaida. S'havia casat quatre anys abans i havia viscut a Algaida —on vaig néixer jo— el temps just per tenir-me, després va viure amb mon pare a Bilbao, Madrid, Barcelona —on nasqué la meva germana Cati— i Manresa —on va néixer el meu germà Pep.

Vos deia que va tornar a Algaida amb tres nins de quatre, tres i dos anyets. Jo era la gran, i record que vàrem viatjar des de Barcelona en avió, de nit, i que els padrins ens varen acollir molt seriosos i que ma mare plorava desconsolada.

Eren temps difícils, el final del franquisme i el principi de la transició.

La padrineta també va plorar, però en general era l'alegria personificada: em va ensenyar a brodar, a fer cocarrois, a purgar caragols i fer confitura, els noms de les herbes, els senyals del cel quan plouria o faria vent, les cançonetes antigues, com es posava un gipó...

I la capseta del cap que vos deia s'anava omplint, i aquell mateix any vaig començar a anar a ca les monges i vaig aprendre a llegir i poc després a anar a la biblioteca. També vaig començar a dir al meu padrinet que quan fos gran seria escriptora.

I ell reia, i sé que estava content quan jo li deia això de ser escriptora perquè em va començar a regalar llibres. El meu oncle Joan, que estudiava medicina a Barcelona, un dia quan vaig fer deu anys em va regalar una màquina d'escriure i tot perquè jo culejava la del padrinet tot el dia.

I era preciós veure el padrí content i la padrina que reia de la complicitat que teníem... perquè no solien estar molt contents, en aquella època.

I vos dic que era una novetat veure els padrins contents perquè ho van passar ben malament. Ma mare havia tornat a Algaida de Manresa amb tres nins i sense l'home...

I vet aquí que els nins d'Algaida més xerecs venien a tirar pedres a la porta de la botiga dels padrins i així vaig saber que mon pare era a la presó —ma mare primer ens va dir que era de viatge. I es veu que la gent en xerrava i ma mare callava i jo només sabia que tot allò que no entenia era trist, molt trist, per ma mare i els padrins. I que no era de viatge, mon pare.

Ja sé que és incòmode xerrar d'això, però no passeu pena, és una història que passa d'incòmoda a alegre si es conta sencera.

Els escriptors ho feim, això de xerrar d'allò que no es xerra i normalment fa falta i convé, algú ho ha de fer. Heu de saber que el que passa és que la capsa del cap dels escriptors ho guarda tot i no discrimina, totes les històries mereixen el seu lloc i ser contades i per ventura les tristes o incòmodes encara més: si les contam s'oregen i les podem entendre molt millor entre tots, compartint-les s'entenen més que d'un en un.

Això de dir les coses és com glosar amb la ximbomba els dies dels foguerons, glosar les coses bones i dolentes de la vida per purificar-les, a què sí?

Jo també estava trista per tot allò que veia i encara no entenia, a mesura que creixia i anava tenint coneixement del que havia passat i passava.

A l'escola defensava els germanets dels nins que els prenien la motxilla per fer befa, i a ca nostra els llegia rondalles mallorquines en veu alta, gairebé les cantava de tant que ens agradaven a tots tres les rondalles. «Això era un rei que parava faves...» i «jo me vaig venir amb un capellet de vidre...»

A les rondalles hi havia una idea que triomfava: l'heroi o la princesa que ho passaven malament un bon dia prenien els tapins i anaven lluny a aprendre coses del món per cercar la pau o la fortuna que no tenien a ca seva.

I ara tornam aquí mateix, a aquest espai on ens trobam, quan era una sala de teatre. Un dia, per no sé quina festa de l'escola, vaig llegir a l'escenari un poema que havia escrit. Cada nin feia una cosa, no ho record molt bé.

El que sí record és que va ser aquí mateix, hi havia cadires arnades folrades d'una tela com de vellut i jo anava vestida amb una faldeta blau marí que m'havia cosit ma mare, com una princesa de les rondalles. I aquella gentada asseguda que escoltava i em feia impressió... com avui.

En aquell poema hi xerrava d'una nina que volia un món millor. Ple de llum, ple de claror, molt cursi, ja ho sé. És avui que es fa realitat, gairebé quaranta anys després, aquell primer poema que vaig escriure, és ben curiós que tornem a ser tots aquí i ho comprovem junts.

Davant vosaltres puc dir que sí, que el món és millor, que la fosca s'aclareix. Sí, resulta que s'ha fet real aquell poema, així ho sent avui gràcies a tots vosaltres: malgrat que hi hagi tristors al món, com hi ha nit i dia també hi ha alegries, sobretot quan de les tristors en podem fer entre tots un aprenentatge, un conte que acaba com acaben les bones rondalles, amb la fortuna del coneixement.

La història que vos contava, però, encara no vos l'he acabada de contar, falta una mica. Quan tenia dotze anys, mon pare va tornar.

I encara vaig haver de llegir molt més, però per evadir-me, mon pare li pegava a ma mare i així va passar un any, i en varen passar dos... i vaig escriure una novel·la i tot. La vaig enquadrar cosint els fulls de deu en deu, una feinada, tal com la padrina m'havia ensenyat a cosir el traus dels botons.

Però allò que escrivia era fosc i trist, encara la guard, una memòria difícil. I és que mon pare també m'havia començat a pegar a mi, i tot pareixia un desastre.

Jo callava perquè encara no tenia totes les paraules, ni totes les memòries: com havia estat la vida de mon pare, la de ma mare, la dels padrins... Ara que ho sé, que he fet memòria, ja ho puc contar tot junt. I llegint i llegint vaig anar progressant: inspirada en un llibre d'una nina que viatjava pel món, no en record el títol, però sí que era una nina valenta, estil na Pippi Langstrump, vaig començar a pensar que havia de fugir.

Sa padrina em va abraçar i em va dir que havia de fer bonda i que havia de tenir paciència. Així es tractaven aquests temes quan xerrar-los encara no era la cosa normal. Així era Algaida i el món sencer en aquella època: aquestes coses es callaven, s'amagaven, avergonyien a qui no havien d'avergonyir.

I vaig callar com ma mare tot el que vaig poder. Per sort, no va ser massa ni em vaig quedar amb els braços plegats i vaig voler ser independent: trenava punteres de sabates de pell per unes pessetes la peça i poc després la padrina em va ajudar a cercar feina a s'Hostal d'Algaida i la meva amiga Xisca va fer el mateix i vaig anar amb ella a fer feina a ca n'Alorda. I, sobretot, les mestres de l'institut em varen dir que no estava bé que mon pare ens pegàs i em varen animar a estudiar molt per obtenir una beca i anar a la universitat a Barcelona.

Tretze anys, tenia. A ca n'Alorda ens pagaven poquet, però també és un bon record, era veure món, amb els autobusos de turistes que venien, i practicàvem idiomes. I vaig anar estalviant, com una formigueta.

És meravellós recordar tot allò. Aquelles aventures i desventures anaven omplint la meva capseta d'escriptora del cap, la part bona és que em vaig espavilar molt i ja anava en Vespino a estudiar i fer feina.

Fins que amb 17 anys, en passar la selectivitat un mes d'agost, l'any 1992, vaig fugir a estudiar a Barcelona, i amb una beca i tot de tan motivada com estava.

Ma mare tenia por, com sempre i amb raó, i mon pare m'ho havia prohibit —«ses nines no fa cap falta que estudiïn», deia— i vaig haver de falsificar la seva firma als papers de la beca.

I tira a tira, amb la nova vida —estudiava i feia feina a un forn a Bellaterra—, em va arribar el moment, a la fi, de descobrir l'altra capseta d'escriptora que vos deia al principi: la del coret.

Resulta que aquesta capseta ja la tenia ben plena i no ho sabia. Ho vaig saber estant a Barcelona, a mesura que m'enyorava d'Algaida —ma mare m'enviava *Es Saig* i *Quelitas* i sobrassades— i em vaig poder reconciliar amb ella mentre la comprenia i ella m'anava contant la seva vida. Ella i jo anàvem entenent que entre les coses dolentes n'hi haviaia també de bones:

Dins la capseta del coret jo hi tenia del de sempre l'olor de terra de les veles d'anar a tomar ametles, l'oloreta de na Margarita, la somereta dels padrins, el mostrador llarg de fusta on el padrí tallava roba de set llengos i la padrina mostrava fils i botons a les clientes i segellaven qui-nieles mentre a la cuina es feien els dilluns els burjons curts...

I vaig recordar a Barcelona la padrina tocant la ximbomba i cantant gloses als foguerons per Sant Honorat, tan valenta i sàvia, en sabia moltes i jo sense adonar-me les havia apreses i titurí com plou, el temps se refresca... i la cara d'enfadada de la moixeta que havia amagat els moixets entre la llenya de la païssa i la màquina de capolar per fer torrons d'ametla i les sobrassades de les matances i el poc que m'agradava fer nets els budells i el premi de les duquesses de brossat amb aquell gustet de canyella... i com picaven rabioses les fileres de cuques dels pins de Plaça si les tocaves, i com havia après a fer panades i rubiols ben enrodillats i a emblanquinar i a emmidonar i a fer lleixiu amb cendra i a sembrar tomatigueres i a trencar olives amb la maça de fusta, d'una en una.

Tot això ho vaig enyorar amb especial intensitat a Barcelona, era el meu patrimoni emocional. I, també en aquella època, ja 1995, vaig tenir el meu primer fill, tan desitjat: va ser néixer ell i sentir que havia de començar a escriure de bon de veres de totes aquestes coses, que havia de fer memòria, el meu personal patrimoni.

I resulta que vaig escriure un llibre de poemes que era tant de la caps del coret que jo mateixa em vaig quedar sorpresa. I el pare del meu fill Marcel, que és filòsof i va néixer a París i havia llegit molt, també estava astorat. Jo no feia més que donar el pit al nin i escriure i així vaig estar moltes setmanes, gairebé ni dormia de tan entrega-

da com estava a aquestes dues feines que són les més importants que he fet en aquesta vida.

Els meus fills i escriure.

Uno solo, por favor, es va titular aquell llibre.

Resulta que és un llibre on s'explica la història d'una dona maltractada.

Vos parl de 1995. Encara no es xerrava molt, d'aquestes coses, i les dones encara callaven i callaven i si anaves a denunciar per ventura et miraven malament i tot o es deia allò de «mi marido me pega lo normal». Ara ho veig: vaig voler donar veu a ma mare i entendre de qualque manera a mon pare. I va ser bo, perquè a ell el vaig poder perdonar, que és una gran cosa, i vaig començar a xerrar de dona a dona amb ma mare, i com per art de màgia poc després ma mare es va saber separar d'ell, i alliberar-se. Ma mare ho ha passat molt malament físicament i anímicament. Mon pare era un home sense recursos per a expressar-se més enllà de la violència...

Estimar és comprendre, i se n'aprèn amb la nostra memòria i la dels que han estimat, i aquesta memòria pot sortir també dels llibres.

Quan li vaig donar a llegir a ma mare aquell llibre, record que estava ingressada a la clínica, i ma mare em va dir una cosa que no oblidaré mai: «Tant de bo, filla meva, jo hagués estat tan valenta com tu quan tenia la teva edat».

Queda dit, idò, això també.

I la bona notícia és que la capsa del coret va fer el seu efecte màgic encara una mica més: el llibre va guanyar un premi nacional i el va publicar una editorial boníssima de poesia, Calambur, de Madrid.

I ja em teniu anant a Madrid l'any 1997 a rebre el premi, a la Residencia de Estudiantes, com en Lorca, en Buñuel o en Dalí... Un somni.

Em miraven una mica perquè anava amb un ninet que encara prenia pit, no s'esperaven que aquell llibre l'hagués escrit una dona, em varen dir, i molt manco una de tan jove. Idò jo ben orgullosa, ja vos ho podeu imaginar.

Un primer llibre construït de silencis i biblioteca d'Algaida i por i il·lusions de què dir les coses podia millorar el món. A partir d'aquell dia em vaig considerar escriptora sense gens de por, em va entrevistar a la Ràdio n'Inaki Gabilondo i tot. Una algaidina a Madrid, era el titular.

I ara sé que encara no ho sabia, però vaig fer bé de contar aquella història de la dona maltractada a aquell llibre, com totes les que he contat en la vintena de llibres que duc escrits.

Sempre escric donant veu als que pel motiu que sigui no l'han tenguda o no han estat escoltats. Estic convençuda que contar les històries així, honradament i sobretot sense por, cura, aclareix la fosca i calma. Quina gran notícia que Algaida sencera hagi començat aquest camí, a la fi: quan vaig llegir la instal·lació de la placa amb el nom del batle republicà Pere Llull Fullana davant la Casa de la Vila, vaig pensar que era una bona manera de compartir i donar claror i començar entre tots la feïnada de recuperar una història molt i molt trista, la de la Guerra Civil, que a Algaida va fer tant de mal, per dignificar les víctimes.

Record que per un treball de l'escola quan tenia deu o onze anys un dia ens varen fer recollir testimonis de la Guerra Civil i no hi va haver manera, els vellets d'Algaida no volien xerrar-ne gens.

I és que eren unes històries terribles, però encara més terrible devia ser per ells haver de callar per por: por de possibles represàlies, por de què diran, por de la por...

És una gran feina, la de fer memòria: vos he predicat amb l'exemple fent memòria de la meua, vos anim a fer la vostra aquests dies de Sant Honorat i tot l'any: que de mica en mica ens acostumem entre tots que es puguin dir les coses.

No pareix fàcil d'entrada, però ho és: ja sabeu allò de quan cou, cura; i quan pica, madura. Als meus padrins sé que els faria una mica de vertigen tot això que he contat, i a ma mare per descomptat. Però en el fons sé que els padrins estarien ben contents de poder veure com ho veig jo, que les coses bones que em varen regalar han estat ben aprofitades i que les dolentes s'han convertit, com vos he contat avui horabaixa i aquí, també en coses bones.

I tot gràcies a l'honestedat que ha propiciat Sant Honorat perquè vos ho conti, i amb la convicció que:

1. Perdonar no esborra el passat amarg, però ajuda a fer-lo comprensible, ens fa savis i forts.
2. Una memòria curada no és una memòria eliminada: és una memòria compartida.

3. Podem convertir la memòria del nostre passat en una esperança per al futur, nostre i de tots.

Gràcies, algaidins i algaidines, visca cada una de les vostres capsetes de memòria, cuidau-les molt i obriu-les de tant en tant i que s'originin, compartiu-les i no deixeu mai per demà la felicitat compartida que podeu tenir avui.

Les memòries individuals són com les lletres: una sola lletra no és gran cosa, però si s'ajunta cada lletra amb altres es formen paraules i, de les paraules, idees i grans projectes; aquest és el poder de compartir allò que cada un pot aportar i de fer memòria entre tots.

Visca Sant Honorat i visca Algaida i visca la història de cada algaidí i algaidina, una part més del nostre patrimoni!

